

Thuyền nhân tái ngộ với thuyền trưởng nhân ái sau 29 năm xa cách

Tác Giả-: Ngác Lan/Ngái Viát

Thứ Sáu, 29 Tháng 10 Năm 2010 10:50

Một câu chuyện cảm động về thuyền nhân Việt tị nạn CSVN trên biển Đông đã cảm động với cuộc tái ngộ với thuyền trưởng NHÂN ÁI sau 29 năm xa cách

- Một trong những “câu chuyện cảm động nhất” mà nhiều người dân của thành phố Providence ở Rhode Island từng được nghe, đã được kể ra vào trưa Chủ Nhật, 3 tháng 10 vừa qua, tại ngôi nhà thờ St. Martin Episcopal.
(Ngác Lan PROVIDENCE, Rhode Island)

Đó là câu chuyện của những thuyền nhân Việt Nam vượt biển tìm tự do bất chấp hiểm nguy. Đó là câu chuyện của người thuyền trưởng, vì “không muốn nhìn thấy người ta phải chết,” đã bất chấp hiểm cạm, và cho người tị nạn được lên tàu của mình. Đó là câu chuyện những người chủ nhân, đi tìm để được nói lời tri ân với ân nhân mình, sau gần ba thập kỷ.
Đó là câu chuyện của ngày hội ngộ sau 29 năm.

Tóm tắt thiếp báo

Nhà Sĩ Nguyễn Diêu Liên Hoàng quốc Cam, hai mươi mốt năm qua, cảm xúc khó khăn trong lòng mà nhìn cuộc sống của khắp đó đây đáp với với ân nhân của mình là thuyền trưởng chỉ huy tàu vượt thuyền vượt biên của cô.

**Những thuyền nhân Việt Nam năm xưa đến thăm nhà thuyền trưởng Romano.
Và chủ thuyền trưởng đang hàng trên cùng. (Hình: Ngác Lan/Ngái Viát)**

Thuyền trưởng Charles Romano là người đã cứu bà Liên Hoàng, 2 người con nhỏ của bà, cùng 49 người khác đi cùng bà trên chiếc ghe vượt biên từ Mỹ Tho vào ngày 9 tháng 5 năm 1981. Tuy nhiên, sau khi sang đến Mỹ, bà Liên Hoàng đã làm thất lạc tấm business card, dù tích duy nhất có thể liên lạc với người tị nạn của mình.

Sau hơn 29 năm, vào một ngày cuối tháng 8 vừa qua, trong một lúc tình cờ khi lát lối sân nhà, bà Liên Hoàng đã vô tình nhìn thấy chiếc phong bì đựng “Tài liệu vượt biên” trong đó có tấm

business card c a thuy n tr ng Romano. Ngay sau đó, bà đã vi t th g i đ n cho viên thuy n tr ng năm nào.

Và cu c g p g đã di n ra ngay t i thành ph thuy n tr ng Romano đã s ng su t m y m i năm qua, và ngay t i ngôi nhà c a ông t i u bang Rhode Island .

N c m t và n c i

Thuy n tr ng Romano, 70 tu i, v i g ng m t phúc h u, ch ng g y đ ng ngay c a m t căn phòng nh bên trong nhà th chào đón m i ng i.

Bà Debra Romano, v thuy n tr ng, t tay n n nót vi t hai ch “Chào M ng” b ng ti ng Vi t trên t m gi y đ t trang tr ng trên bàn.

G ng m t ng i thuy n tr ng, g ng m t v ông, b n bè ông và t t c nh ng ng i có m t t i nhà th ngày hôm đó bi u l m t s c m kích và m t tình c m th t đ c bi t.

Không ph i ch có Nha Sĩ Liên H ng, mà có t i 3 gia đình đi g p ông Romano hôm đó. Có ông Nguy n H u Đ cùng con trai tên S n Nguy n đ n t i u bang Connecticut, và cô Nguy n Th Thu n, đ n t i u bang Massachusetts. H là nh ng thuy n nhân năm x a có m t trên chi c ghe đ c thuy n tr ng Romano c u s ng, nay cùng gia đình đ n, đ ôm ch m l y v ân nhân c a mình sau ng n y năm g p l i.

Câu chuy n năm nào s ng l i trong lòng m i ng i. M i ng i khóc, c i nh c l i nh ng ký c.

Bà Nguy n Di u Liên H ng, hi n là m t nha sĩ t Orange County, k l i câu chuy n không chi c tàu l n nào đi ngang ch u đáp l i tín hi u c u c u c a nh ng ng i trên ghe bà khi chi c ghe b t đ u g p tr c tr c, không n c u ng, h t xăng, h máy.

Bà nói trong n c m t: “T i đó, tôi nhìn các con tôi. Tôi th y chúng hoàn toàn vô i. Các con tôi còn quá nh , m t đ a m i lên 6, m t đ a m i lên 5, chúng nào bi t gì là t do, bi t gì là ch đ đ c tài. Th mà tôi đã mang chúng ra kh i nhà, đ t chúng vào nguy hi m. Tôi đã không b o v đ c các con tôi. Tôi c m th y mình t i t quá.”

Mang theo t m nh ch p t t c các thành viên trong gia đình cùng nh ng n c i r ng r , bà H ng nói v i c u thuy n tr ng Romano: “Nh ng n c i này làm sao có đ c n u không có t m lòng c a ông ra tay c u chúng tôi?”

Ông Nguyễn Hữu Đức, hiện là đang làm việc cho một công ty in ở West Hartford, cũng xúc động nói về tình cảm tuy tẻ nhạt nhưng ấm áp ông khi được chiếc chèo còi tàu Rainbow của thuyền nhân Romano cứu vớt giữa biển khơi “chết đuối, sống lại trên thiên đường vậy.”

“Ông thuyền nhân Romano cho chúng tôi phòng ăn, cho ăn uống thoải mái. Ông còn cho mượn quần áo và cho máy bay bay vào Singapore để gặp tôi và báo tin cho gia đình nữa,” ông Đức kể.

Anh Sơn Nguyễn, con trai ông Đức, đang làm CPA cho công ty Blum Shapiro ở Connecticut, cũng có mặt trên chiếc ghe năm xưa, khi mới 8 tuổi, nói một cách chân thành: “Tôi còn quá nhỏ để nhớ những gì ông nói. Nhưng tôi biết rằng ông, như mọi lòng của ông, tôi mới có được ngày hôm nay.”

Cô Nguyễn Thị Thu, hiện đang làm việc tại Trung Tâm Y Tế Đại Học Boston, ở Massachusetts, kể với mọi người câu chuyện về ngày mà cha mẹ cô đã mua cô cùng anh trai cô theo chiếc tàu vượt biên tìm đường đến tự do. Cô chỉ biết rằng mình đã nằm mơ suốt thời gian trên tàu, và đến lúc mà cô nhớ nhất là “thuyền nhân Romano đã làm tái sinh cuộc sống của tôi.”

□

□ **Thuyền nhân Romano, người đã bắt chèo thuyền cứu 52 thuyền nhân Việt Nam.**

Người kể chuyện khóc. Người nghe cũng khóc.

Cô Carly Romano, 25 tuổi, con gái thuyền nhân Romano, vừa đang nghe câu chuyện của các thuyền nhân, những người lần đầu tiên cô gặp trong đời, vừa nghe câu chuyện kể về hành trình của cha cô, vừa liên tục đưa tay lau nước mắt.

“Tôi không biết phải nói như thế nào nữa. Giờ đây tôi mới nghe được câu chuyện này,” cô Carly vừa đưa tay đặt lên ngực, vừa cảm thấy như có gì đó đang diễn ra trên đôi mắt cô.

“Tôi đã quá sợ hãi những gì cha tôi đã làm mà tôi đã vượt qua. Cha tôi đã cho tôi thấy bài học về lòng nhân ái. Tôi cũng hiểu những gì mà tôi đã vượt qua bao giờ hiểu và những gì người ta đã mang về gia đình đi tìm tự do là như thế nào. Tôi rất hào hứng về cha tôi. Tôi hiểu hơn về cuộc đời.”

Chuyến bay giờ m&i k&

Sau cuộc gặp gỡ ở nhà thờ St. Martin Episcopal, thuyền nhân trẻng Charles Romano mời mời người đi thăm ngôi nhà của ông.

Sau những buổi gặp gỡ mà ông cho là “bình thường” với đồng nghiệp đón nhận buổi gặp gỡ trên thuyền nhỏ vậy, thuyền nhân trẻng Romano bắt đầu tâm sự về những điều mà đến tận bây giờ, sau hơn 29 năm, những người đồng nghiệp của ông vẫn chưa thể quên.

*“Nhìn từ trên tàu đi qua đã không có các biển, tôi biết chắc. Bởi đã có văn bản yêu cầu không được nhìn thấy các người tị nạn nào lên tàu. Chúng tôi chỉ được phép giúp đỡ thuyền phi m hay những người trên đường các biển có thể đi đến Kuala Lumpur hay Indonesia thôi. Những tôi biết rằng là sẽ có bão, mà bão trên đường thì thật là kinh khủng.”*Thuyền nhân trẻng Romano nói.

Ông quay nhìn phóng viên Ng&i Vi&t và nói một cách thoải mái: *“Tôi nghĩ gì khi quyết định nhấc lên à? Chắc chắn là tôi không muốn nhấc lên. Tôi thấy có quá nhiều con nít và phụ nữ trên chiếc ghe đó.”*

Thuyền nhân trẻng Romano, một “Navy Seal” Hoa Kỳ, từng tham chiến ở Việt Nam từ cuối năm 1960, sau đó là từ năm 1966 đến 1968, và được tặng thưởng huân chương “Purple Hearts.”

Ông nhắc những đứa con mà ông đã gặp trong trại cách một người lính như Long Xuyên, C&Chi, Vàm C&Đông, Tây Ninh, Bình L&c.

Cuộc họp với người sau 29 năm có được tình cảm tìm lại được tình “business card” mà mời người đang chuyển nhau xem. Trái: Ông Nguyễn Hữu Đức, Bác Sĩ Denis Moonan (bên ông Romano), bà Liên Hoàng, cô con gái của thuyền nhân trẻng Romano, thuyền nhân trẻng Romano, và thuyền nhân trẻng, và cô Carly, con gái thứ 3 của thuyền nhân trẻng. (Hình: Ng&c Lan/Ng&i Vi&t)

Xem lại những hình ảnh về Việt Nam mà thuyền nhân trẻng Romano còn lưu giữ cùng với của bà Liên Hoàng ngày năm 1981, 1982, và danh sách 52

thuy n nhân đ c thuy n tr ng c u v t.

Ông còn gi i i r t nhi u hình nh Vi t Nam ngày tr c, trong đó, không ch có hình nh c a nh ng ng i lính, mà có r t nhi u nh ng hình nh ông b t ng ch p đ c: hình nh ng ng i thanh niên c i trâu, hình m t cô n sinh m c áo dài đi trên ph Sài Gòn, hình nh ng làng xóm nông thôn.

Thuy n tr ng Romano nói v tâm tr ng ông b d n v t khi b ném vào cu c chi n. “*L n đ u tiên tôi g t ng i, tôi đã t nói v i i ng tâm mình r ng tôi đã làm m t đ u t h i nh t trong đ i. B n mà đ u x u, b n s nh n l y h u qu x u. Tôi h i đ u đó. Nh ng tôi ph i làm gì đây?*”

Tuy nhiên, s xu t hi n c a nh ng thuy n nhân đ c ông c u v t năm x a là m t đ u hi u i c quan đ thuy n tr ng có th “*v t qua nh ng bắn khoăn ray r t c a m t ng i sùng đ o,*” h i v ông chia s .

Bà Romano mang ra cho m i ng i xem i m t b ng danh sách vi t tay tên h , năm sinh, gi i tính c a 52 ng i trên tàu mà ông đã c u.

Ông Đ th t lên: “Danh sách này tôi vi t! Đây là nét ch c a tôi!” Sau ch ng n y năm, chính ông Đ cũng đã quên m t mình chính là ng i vi t danh sách này.

Ông Romano cũng cho xem b c đ i n tín khi n trách ông đã v t ng i t n n.

Thuy n nhân năm x a Nguy n H u Đ th c m c: “*T i sao ông b t ông làm nh v y là trái lu t mà ông v n làm? Ông không s đ u gì s i nh h ng đ n ông sao?*”

Thuy n tr ng r t t tin: “*N u tôi làm theo nh ng l i h yêu c u, thì các b n đã ch t h t r i. Khi i trên tàu, tôi là thuy n tr ng, tôi có quy n quy t đ nh. Tôi làm đ u tôi cho là đúng và tôi ph i làm.*”

Đ i u b t ng h n là trong s nh ng th ông Romano v n còn c t gi có c 2 lá th do bà Nguy n Di u Liên H ng g i cho ông t năm 1981, ngay sau khi bà t i M , và m t lá th vi t năm 1982.

“*Tôi không h nh đ n nh ng lá th này. Nh ng nh v y là tôi cũng vui l m. Rõ ràng chúng tôi đã không quên ông y ngay t lúc đó. Ch có đ u có th vì ông không tr i, r i cu c s ng b n b i, tôi cũng quên đi, cho đ n lúc mu n tìm thì i không tìm ra t m business card n a,*” bà H ng nói.

Thuy n tr ng thì cho r ng có i th i gian đó ông không có nhà, ông đang trên nh ng chuy n h i hành.

T t c đ u trôi vào quên lãng, cho đ n ngày ông nh n đ c lá th c a bà H ng.

“*Th t không th t ng đ c khi nh n đ c lá th c a bà H ng. Tôi không tin đó là th t. Tôi b shock. Th t là tuy t v i khi nghe tin con trai bà y nay đã là m t k s làm vi c cho h i quân. Tôi nh khi đó nó còn nh l m, tôi còn bắn khoăn không b t nó s s ng sót, t n t i nh*

thän nào, våy mà bây giờ nó đã là mät ngäi đàn ông. Tôi vån nhä con tàu äy. Sau đó thì tôi không còn có cä häi cäu thêm con tàu nào khác.” Viên thuyền trưởng cũ nói.

Sau gần 3 thập kỷ, cuộc hội ngộ trong một ngày đầu xuân không đợi cho nhäu điäu muän nói, nhäu câu chuyện muän kể.

Bà Elke Moonan, một giáo sư đại học đã về hưu, một người bạn lâu năm của thuyền trưởng Romano, tham dự buổi gặp gỡ để đưa đến cuộc hội ngộ, nói: “Tôi chỉ có thể nói câu chuyện này quá cảm động. Tôi là bạn của thuyền trưởng từ mấy chục năm nay. Tôi biết ông äy đã có một đời sống tình thân không mấy yên ổn kể từ khi về hưu. Nhưng rồi tất cả những sự hỗn loạn của mäi người äi ngày hôm nay, sau khi đã cố gắng tìm kiếm tin tức của ông äy. Tôi tin rằng sau än này tình thân ông äy sẽ được väc däy. Tất cả là tùy thuộc äi. Tôi sẽ kể tiếp câu chuyện này cho bạn bè tôi nghe. Đó là một câu chuyện hay nhất trong số những câu chuyện hay tôi äng nghe.”